

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Spes & Fiducia, Cuius Iudicisqve Dei, Erga Homines In Hac
Vita Existentes, Firmata**

Stengel, Georg

[S.l.], 1645

§. 13. Luculentum diuinæ bonitatis, etiam in desperatissimos, exemplum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49823](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49823)

summa maiestas illius læsa, non tantum veniam petentes in gratiam recipit, sed si etiam ultro eos quærit, & ad ostium cordis illorum stans pulsatur, & rogatur, ut aperire velint, gratiamque recipere, quam à se, cum maxima iniuria, excluderunt. Igitur ut septimum exemplum addam.

§. XIII.

Luculentum diuina bonitatis, etiam in desperatissimos, exemplum.

Luculenta eiusmodi res accidisse legitur, in B. Catharinæ Senensis vita. Erat Senis, Anno Christi 1370. ciuis, cui nomen Andreas Naddini, opes copiosæ, si aurum spectes, nullæ, si consideres virtutem. Nam plerumque quibus aurum nimis charum est, non est nimis chara virtus. Itaque hic homo cum alijs plerisque flagitijs coopertus, tum etiam præcipuè tesserarum ludo ita erat mancipatus, ut si ludendo, perderet nummos, Diuos, Deumque ipsum conuitijs profcindere identidem, cælumque detestabili execratione implere non vereretur. Quadragesimum iam ætatis suæ attigerat annum, cum eum diuina vindicta censuit, non diutiùs differendum. Graui igitur morbo affecit, quo crudescente, depositus iam videbatur.

Raymūd.
è Capua
apud Sur.
19. Apr.

Nec minùs anima, quàm corpus ægrotabat. De corpore Medici desperauerant, non item de anima Religiosi. Venerunt itaq; ad eum multi homines pij, inter quos etiam vtriusque sexus cænobitæ, atq; inprimis Parochus illius. Hi eum, vt fit, præsentis periculi, instantisq; mortis admonuère; hortati sunt, vt peccata sua in memoriam, se in pœnitentiam reduceret, sacerdotique confiteretur, quæ alioqui æternùm luenda essent. Surdo loquebantur. Ille enim, qui sacras ædes adire, aut sacris initiatos honorare nunquam consueuerat, pronum habuit etiam sacrorum sermones contemnere. Itaque sana suadentes, quasi importuna loquentes, repulit, & à se exire iussit, nihil sibi cum Deo esse, dicitans, nihil Deo secum. Peruenit hæc desperationis fama ad aures F. Thomæ, qui S. Virgini Catharinæ Senensi à sacris confessionibus erat. Hic, insigni animæ huius percutis zelo, Catharinam adiuit, rogauitque, vt diuinam desperatissimo homini miserationem precibus quàm enixissimis impetraret. Paruit illa, neque precari cessauit antè, quàm Christus illi se sisteret, causamq; redderet, ob quam meritò miser perire sineretur. An non pereat, inquebat, cuius blasphemum

num os, si posset, me ipsum perditum iret, cuius flagitia mundum implent, & ad cælum vsque pertingunt? qui, vt alia fileantur, etiam tabulam, in qua mea, Matris meæ, aliorumque Diuorum imagines impictæ erant, ausus est, sacrilega manu, in ignem iactare? nonne & ipse dignissimus est, vt æternis gehennæ flammis exuratur? Nonne par est, vt, quod mihi fecit, ipse quoq; patiatur? Hæc atque alia talia Virgini dicebat Christus, vt peccatoris ostenderet abominandam fœditatem. Verùm Catharina, & salutis animarum sitientissima, & gnarissima diuinæ misericordiæ esse inexhaustam immensitatem, cum precibus, etiam vberrimas lachrymas fudit, neq; desijt antè, quàm mitissimus Dominus huic tam impio peccatori decumbenti appareret, atque, in vicem Parochi, ad peccata confessione delenda hortaretur, veniam, si id faceret, liberalissimè pollicens. Quem non flecteret tanta bonitas? quis conditionem tam fauentem non acceptaret? Ergo ille paulo priùs saxo durior Andreas repentè mollescit, erumpit in vocem, clamat, se Christum videre, enimuerò etiam audire monentem, ne Confessionem insuper habeat, sed viam sibi paret ad veniam tot,

scele-

scelerum obtinendam. Itaque quantocyus Confessarium acciri postulat, quem modico prius eliminârat. Curritur. adest sacerdos. confitetur Andreas, ingenti animi dolore: condit testamentum sanctissimè, malâmq; vitam, optima morte, consignat. Verè igitur ille dixit: *Non est desperandum de malis, sed pro ipsis, ut boni fiant, studiosius supplicandum, quia numerus Sanctorum semper de numero auctus est impiorum.*

S. Augu-
stin. lib.
de vera
innocent.
cap. 184.

§. XIV.

Promptiorem esse Deum ad misericordiam nobis exhibendam, quam nos ad eam acceptandam.

Acta personis rebusq; respondere necesse est,

S. Atha-
nas. orat.
contra
idola.

Psal. 76.

Pl. 110. 2.

Num. 14.
18.

Pl. 144. 9.

inquit S. Athanasius, *ut quis author fuerit, ex opere ipsius contestatum reddatur, & ex authore vicissim, quale sit opus agnoscatur.* Quod cum ita sit, meritò, audita eiusmodi historia, exclamari potest: *Hac mutatio dextera excelsi; neque enim alia manus talia facere potest: itémque Magna opera Domini magnum testantur operatorem. Tantò enim maior est Deus, quantò misericordiam ostendit ampliorem. Vnde cantatur: Dominus patiens, & multa misericordia, auferens iniquitatem & scelera: Et miserationes eius,*